



Arrest

nr. 110 228 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Helen VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 maart 2009 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving (bijlage 19). Op 17 april 2009, trad hij te Marokko in het huwelijk met verzoekster. Bij beslissing van 16 juni 2009, werd aan verzoeker een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd, onder een bijlage 8. Hij werd op 16 juli 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart. Verzoekster diende op 24 juli 2009 aanvraag in voor een Schengenvisum type D. Zij kwam op 6 november 2009 naar België, met een Schengenvisum type D. Op 25 november 2009, werd aan verzoekster een F-kaart afgeleverd.

Bij beslissingen van 10 augustus 2011, werd het verblijfsrecht van verzoekers beëindigd en werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 21.

Verzoeker diende op 12 december 2011 een nieuwe aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Diezelfde dag, diende verzoekster aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, onder een bijlage 19ter.

Op 8 juni 2012, werd verzoeker in het bezit gesteld van een E- kaart. Verzoekster werd op 27 juni 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Met een brief van 13 november 2012, ter kennis gebracht op 23 november 2012, werd verzoeker uitgenodigd om binnen een maand na de kennisgeving de bewijzen van bestaansmiddelen en van een economische activiteit in België voor te leggen.

Bij beslissingen van 6 maart 2013, werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het betreft de bestreden beslissingen.

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied té verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

In het verleden, meer bepaald op 10/08/2011 werd het vorige verblijfsrecht van meneer beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis§1 van de wet van 15/12/1980 nadat was gebleken dat hij niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene diende een nieuwe aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 12/12/2011 en verkreeg de E-kaart op 08/06/2012.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de FOD Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun .ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op13/11/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en 1 eventuele, humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.,42 ter §1, 38 lid en/of art, 42quater §1, 3è lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Meneer nam kennis van de beslissing op 23/11/2012 en legde nadien de volgende stukken voor: een vacature doorgestuurd door de VDAB, C4-werkloosheidsbewijs voor de tewerkstellingsperiode 11/04/2012-08/07/2012, verklaring van de vorige werkgever, deeltijdse arbeidsovereenkomst met ingang van 11/04/2012+loonfiches vorige werkgever april-juni 2012, verslag gtb traject dd,20/12/2012 waaruit blijkt dat het traject werd afgesloten vanuit gtb op 13/04/2012, attest VDAB i.v.m. recht op bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregelen, overeenkomst beroepsverkennde stage bij Wase werkplaats dd.09/01/2012+ evaluatieformulier stage, CV, Uitnodiging gesprek OCMW op 04/01/2011, afsprakennota vrijwilligerswerk: 22/10, 24/10, 25/10 en 26/10, verklaring vrijwilligerswerk tijdens offerfeest, loonfiche stad Sint-Niklaas okt 2012: vergoeding vrijwilligerswerk, inschrijvingsbewijs meneer als werkzoekende bij de VDAB sinds 26/11/2012, doktersattest ivm zwangerschap mevrouw, brief VDAB aan mevrouw met de vraag of ze nog wenst ingeschreven te blijven als werkzoekende, aangetekende brief VDAB waarin wordt gewezen dat mevrouw niet is ingegaan op uitnodiging VDAB voorzien op 08/11/2012 en tenslotte het doorsturen van een jobaanbieding door de VDAB aan mevrouw. Uit de voorgelegde documenten en nazicht van de RSZ-databank (dimona) blijkt dat betrokkene sinds 08/07/2012 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer, Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3 van de wet van 15/12/1980.*

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, V van de wet van 15/12/1980. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende sinds 26/11/2012 (vorige tewerkstelling liep echter reeds ten einde op 08/07/2012). Uit het dossier blijkt dat hij in aanmerking komt voor een bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregel, met name recht op tewerkstelling in een beschutte werkplaats. Uit het verslag met betrekking tot het verloop van het afgesloten GTB traject dd.20/12/2012 blijkt dat hij- op de wachtlijst staat van de beschutte werkplaats. Ondanks het feit dat hij op de wachtlijst staat en ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om actief werkte zoeken. Het is niet omdat men op een wachtlijst staat, dat dit een reële zekerheid biedt op tewerkstelling in de nabije toekomst. Er zijn teveel onzekere factoren (aantal wachtenden op de wachtlijst, beschikbaarheid plaatsen bij beschutte werkplaats...) die een invloed uitoefenen op het feit of betrokkene daar uiteindelijk aan de slag zou kunnen gaan. Meneer legt een bewijs voor dat de VDAB een vacature heeft doorgestuurd, maar nergens uit het dossier blijkt dat hij ook effectief heeft gesolliciteerd voor deze job. De duur van de inactiviteit van betrokkene, intussen bijna 8 maanden is niet bevorderlijk om een kans te maken op de arbeidsmarkt Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15/12/1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste en een tweede middel aan:

“Het eerste middel bestaat uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden heeft met de specifieke situatie van verzoeker. Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.e., 101-129) en derhalve diende verwerende partij rekening te houden met de feitelijke situatie waarin verzoekers verkeren. Het gaat dan ook alle redelijkheid voorbij om het verblijfsrecht van verzoeker op de loutere grond van het tijdelijk niet hebben van werk in te trekken, terwijl de situatie van verzoeker veel complexer is en haar oorsprong vindt in de medische aandoening van verzoeker. Verzoeker kampt immers met het Guillain Barre syndroom, waardoor er een verkramping optreedt van de vingers met verminderd gevoel in de vingertoppen en een aanzienlijke vermindering van kracht (zie medisch attest dd. 29.03.2013 - stuk 4). Niettegenstaande deze aandoening, heeft verzoeker op intensieve wijze naar werk gezocht. Hij volgde ook een gespecialiseerde trajectbegeleiding via GTB, een gespecialiseerde dienst voor trajectbepaling en -begeleiding van personen met een arbeidshandicap. Een en ander kon door verwerende partij worden opgemerkt in het verslag van GTB dd. 20.12.2012. Het moet wel worden opgemerkt dat verwerende partij weigert rekening te houden met individuele, specifieke situatie van verzoeker en meer bepaald met de invloed van zijn medische aandoening op zijn tewerkstellingsmogelijkheden. Door een dergelijke belangenafweging niet te maken, schendt verwerende partij het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel bestaat uit de schending van art. 40, §4, eerste lid 1° iuncto artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat verweerder besliste dat verzoeker niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in het Rijk te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980, terwijl art. 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat slechts een einde aan het verblijfsrecht van een burger aan de Unie kan gesteld worden wanneer hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4 voorziene voorwaarden en indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij baseerde haar beslissing thans op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 met verwijzing naar artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980: Art. 42bis (...) Artikel 40 §4: (...) Verwerende partij stelt dat verzoeker (en zijn gezin) geen recht meer zou hebben op verblijf in het Rijk omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.2010. Art. 40 § 4 eerste lid 1° bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Tot op heden doet verzoeker zijn uiterste best om een betrekking te vinden. Hij is dan ook ingeschreven bij de VDAB en volgde een trajectbegeleiding via GTB, een gespecialiseerde dienst voor trajectbepaling en -begeleiding van personen met een arbeidshandicap. Daarnaast toonde verzoeker aan dat hij actief aan het zoeken was naar werk, hetgeen onder meer blijkt uit de vacaturebewijzen en de CV. Bovendien heeft verzoeker talrijke telefonische sollicitaties gedaan. Tot slot heeft verzoeker er ook alles aan gedaan om werkervaring op te doen. Zulks blijkt ook uit het feit dat hij vrijwilligerswerk heeft verricht voor de Stad SINT-NIKLAAS en stage heeft gelopen bij de Wase werkplaats. Het opdoen van werkervaring is

een heel belangrijk, zoniet het belangrijkste criterium om een job te vinden. Ook uit het vrijwilligerswerk van verzoekende partij dient zijn bereidheid tot werken te worden afgeleid, waarbij de sociale vaardigheden door verzoeker kunnen worden gepraktiseerd. Verwerende partij heeft bijgevolg uit de voorhanden zijnde stukken ten onrechte afgeleid dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de door de wet voorgeschreven vereisten. Uit niets blijkt dat verzoeker niet actief naar werk zou zoeken. Daarenboven is verzoeker er van overtuigd dat hij - in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij - weldegelijk een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoeker betwist niet dat de duur van zijn inactiviteit (8 maanden), zijn kansen op de arbeidsmarkt niet bevorderen, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat hij geen reële kans zou hebben op tewerkstelling, aangezien hij anders reeds aan de slag zou zijn geweest. Een dergelijke redenering is weinig redelijk. Zijn tewerkstellingen uit het verleden tonen weldegelijk aan dat verzoeker kans maakt op de arbeidsmarkt. Bovendien had verwerende partij sowieso rekening moeten houden met de invloed van de medische aandoening van verzoeker op zijn tewerkstellingsmogelijkheden en de duurtijd om een geschikte job te vinden, hetgeen in casu niet is gebeurd (cf. supra). Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker tot op heden nog altijd voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4 eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat de bestreden beslissingen dan ook moeten worden vernietigd. Aangezien de beslissing van de Staatsecretaris van Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten aan verzoeker kan worden vernietigd, heeft ook de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten dd 06.03.2013 van verzoekster (stuk 2) geen rechtsgrond meer, zodat zij eveneens moet worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen tonen aan dat de determinerende motieven op grond waarvan die beslissingen zijn genomen, worden aangegeven. Immers, de beslissing betreffende verzoeker geeft zowel de juridische als de feitelijke grondslagen weer op basis waarvan ze werd genomen, met name dat:

- hij sinds 8 juli 2012 niet meer tewerkgesteld is en bijgevolg niet meer kan worden beschouwd als werknemer (artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet);
- hij op basis van de door hem voorgelegde stukken, niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet (artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet);
- zijn bestaansmiddelen hem ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid (OCMW) en dat hij dus niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoeksters beslissing betreft wordt er verwezen naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet, naar het feit dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot in functie van wie zij zich vervoegde en naar de vaststelling dat zij, ondanks de uitnodiging van 13 november 2012, geen humanitaire elementen had aangebracht waarmee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers gaan voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Immers, een eenvoudige lezing van de beslissing maakt duidelijk dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de situatie van verzoeker. Daarenboven werd, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en met de GTB- trajectbegeleiding.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende sinds 26/11/2012 (vorige tewerkstelling liep echter reeds ten einde op 08/07/2012). Uit het dossier blijkt dat hij in aanmerking komt voor een bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregel, met name recht op tewerkstelling in een beschutte werkplaats. Uit het verslag met betrekking tot het verloop van het afgesloten GTB traject dd. 20/12/2012 blijkt dat hij op de wachtlijst staat van de beschutte werkplaats. Ondanks het feit dat hij op de wachtlijst staat en ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om actief werk te zoeken. Het is niet omdat men op een wachtlijst staat, dat dit een reële zekerheid biedt op tewerkstelling in de nabije toekomst. Er zijn teveel onzekere factoren (aantal wachtenden op de wachtlijst, beschikbaarheid plaatsen bij beschutte werkplaats,...) die een invloed uitoefenen op het feit of betrokkene daar uiteindelijk aan de slag zou kunnen gaan. Meneer kegt een bewijs voor dat de VDAB een vacature heeft doorgestuurd, maar nergens uit het dossier blijkt dat hij ook effectief heeft gesolliciteerd voor deze job. De duur van de inactiviteit van betrokkene, intussen bijna 8 maanden is niet bevorderlijk om een kans te maken op de arbeidsmarkt. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest."

Verzoekster maken met hun kritiek niet aannemelijk dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu niet zou zijn bereikt.

Waar zij dienaangaande verwijzen naar het medisch attest dat door verzoekers in bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd, merkt de Raad op dat dit attest dateert van 29 maart 2013, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 6 maart 2013.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het nieuwe overtuigingsstuk welke verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Dat stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (R.v.St., 1 september 1999, nr. 81.172; R.v.St, 19 november 2002, nr. 112.681).

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, volstaat de vaststelling dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat bepaald:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat hij werknemer was of werk zocht, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij, nadat aan verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens controleren of verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Op grond van inlichtingen die de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verkreeg van de FOD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid, werd verzoeker uitgenodigd om zijn concrete situatie toe te lichten, bij toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Uit bijkomende informatie is dan gebleken dat verzoeker inderdaad een leefloon ontvangt van het OCMW en dat zijn laatste tewerkstelling werd beëindigd op 8

juli 2012. Verzoeker betwist die vaststellingen niet. Die vaststellingen lieten de verwerende partij toe te concluderen dat verzoeker niet meer als werknemer beschouwd kan worden, mede gelet op het feit dat de zes maanden vanaf zijn laatste tewerkstelling, periode waarbinnen hij nog beschouwd kan worden als werknemer, verstreken is.

Met betrekking tot de hoedanigheid van werkzoekende, merkt de Raad op dat in de beslissing wel degelijk wordt ingegaan werd op de elementen die verzoeker dienaangaande had voorgelegd:

"Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende sinds 26/11/2012 (vorige tewerkstelling liep echter reeds ten einde op 08/07/2012). Uit het dossier blijkt dat hij in aanmerking komt voor een bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregel, met name recht op tewerkstelling in een beschutte werkplaats. Uit het verslag met betrekking tot het verloop van het afgesloten GTB traject dd. 20/12/2012 blijkt dat hij op de wachtlijst staat van de beschutte werkplaats. Ondanks het feit dat hij op de wachtlijst staat en ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om actief werk te zoeken. Het is niet omdat men op een wachtlijst staat, dat dit een reële zekerheid biedt op tewerkstelling in de nabije toekomst. Er zijn teveel onzekere factoren (aantal wachtenden op de wachtlijst, beschikbaarheid plaatsen bij beschutte werkplaats ...) die een invloed uitoefenen op het feit of betrokkene daar uiteindelijk aan de slag zou kunnen gaan. Meneer kegt een bewijs voor dat de VDAB een vacature heeft doorgestuurd, maar nergens uit het dossier blijkt dat hij ook effectief heeft gesolliciteerd woord deze job. De duur van de inactiviteit van betrokkene, intussen bijna 8 maanden is niet bevorderlijk om een kans te maken op de arbeidsmarkt. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest."

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het uiten van kritiek, doch weerleggen op die manier voormelde motivering niet.

Gelet op de informatie aanwezig in het administratieve dossier is het niet kennelijk onredelijk dat werd geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeker nog tewerkgesteld is en evenmin een reële kans maakt om te worden aangesteld. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker ondertussen leefloon genoot, wat hij evenmin betwist. Gelet op deze vaststellingen werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker en bijgevolg, aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekers laten na een kennelijke wanverhouding aan te tonen tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing. Zij tonen evenmin aan met welke feiten die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC